

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **R. S.**, zast. JUDr. Mgr. Zdeňkem Kopečným, advokátem se sídlem Šemberova 71/6, Olomouc, proti žalovanému: **generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2025, č. j. VS-193458-21/ČJ-2020-80000P-51ODV, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 11. 2. 2026, č. j. 65 Ad 5/2025-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V tomto rozsudku jde o posouzení, zda byl v dalším řízení před žalovaným respektován závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 23. 10. 2023, č. j. 3 As 256/2022-33 (dále jen „zrušující rozsudek“), ve vztahu k doplacení služebního příjmu za relevantní období, kdy žalobce fakticky vykonával činnosti náležející do 6. tarifní třídy.

[2] Žalobce je bývalým příslušníkem vězeňské služby a působil na služebním místě inspektor strážní služby Vazební věznice Olomouc. Dne 29. 10. 2018 požádal žalobce ředitele Vazební věznice Olomouc (dále jen „správní orgán I. stupně“) o doplacení služebního příjmu, který byl podle něj špatně spočítán. Chyba dle žalobce spočívala v tom, že při výkonu služeb nečerpal přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o příslušnících“), nýbrž mu byl poskytnut toliko přiměřený čas na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o příslušnících. Současně žalobce požádal o doplacení služebního příjmu za období od listopadu 2015 do října 2018 s výjimkou období od 15. 12. 2017

do 31. 5. 2018. Tuto část žádosti odůvodnil tím, že zastupoval vrchního inspektora strážní služby v době jeho nepřítomnosti. Služební místo vrchního inspektora je zařazeno do 6. tarifní třídy, žalobce však byl zařazen do 5. tarifní třídy. Jelikož se tarifní třída určuje podle nejnáročnější činnosti, která je vykonávána, měl by být rovněž zařazen do 6. tarifní třídy. V době od 15. 12. 2017 do 31. 5. 2018 byl formálně pověřen zastupováním vrchního inspektora strážní služby a byl zařazen do 6. tarifní třídy, proto za toto období doplacení příjmu nežádal.

[3] Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 31. 7. 2020, č. j. VS-125699-18/ČJ-2018-803720-13, žádost zamítl. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 6. 2021, č. j. VS-193458-8/ČJ-2020-80000L-51ODV, jeho rozhodnutí potvrdil. K nesprávnému zařazení žalobce do 5. tarifní třídy správní orgány uvedly, že příslušník má podle § 114 odst. 1 zákona o příslušnících nárok na základní tarif, který je stanoven pro tarifní třídu stanovenou pro služební místo a služební hodnost, do níž je jmenován. Žalobce zastupoval v hodnoceném období vrchního inspektora strážní služby ve 131 směnách z celkových 348. Jednalo se o zastupování nahodilé v jednotlivých dnech, nikoliv v delším souvislém časovém období. Bylo povinností žalobce z pozice inspektora strážní služby zastupovat vrchního inspektora strážní služby v době jeho nepřítomnosti. Žalobce tak ale nečinil po celý kalendářní měsíc. Krátkodobé zastupování je v zákoně o příslušnících řešeno formou odměny. Žalobci byla za zastupování vrchního inspektora poskytnuta odměna podle § 123 odst. 1 písm. a) zákona o příslušnících. V období, ve kterém byl oficiálně pověřen zastupováním vrchního inspektora, mu tarifní třída byla změněna, současně mu byl navýšen osobní příplatek, který mu zůstal navýšen i po skončení oficiálního zástupu. Správní orgány se neztotožnily ani s argumentací stran čerpání přestávek.

[4] Žalobce s rozhodnutími správních orgánů nesouhlasil a brojil proti nim žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 22. 8. 2022, č. j. 60 Ad 9/2021-42, zamítl. Krajský soud potvrdil závěry správních orgánů ohledně čerpání přestávek. Ke změně tarifního zařazení soud uvedl, že žalobce netvrdil, jakou konkrétní činnost, která by svou náročností spadala do 6. tarifní třídy, vykonával namísto vrchního inspektora. Jeho žádost proto nemohla být důvodná.

[5] Na základě kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud zrušujícím rozsudkem zrušil jak právě uvedený rozsudek krajského soudu, tak rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2021. NSS se ztotožnil se závěry správních orgánů i krajského soudu ohledně čerpání přestávek. Neztotožnil se však s názorem soudu a správních orgánů ohledně zařazení žalobce do tarifní třídy. NSS ve zrušujícím rozsudku uvedl, že žalobce v období od listopadu 2015 do října 2018 ve velkém rozsahu fakticky vykonával službu vrchního inspektora strážní služby, a tudíž konal činnosti, které jsou s tímto služebním místem spojeny a s ohledem na něj je osoba na tomto služebním místě zařazena právě do 6. tarifní třídy. Za tuto službu přitom nedostal finanční odměnu, která odpovídá zařazení do této tarifní třídy. Současně vyslovil závazný právní názor, že je žalobci třeba přiznat tuto odměnu za relevantní období, v nichž došlo k faktickému výkonu služby vrchního inspektora strážní služby.

[6] Na základě toho se správní orgány věci znovu zabývaly a správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 17. 9. 2024, č. j. VS-270990-5/ČJ-2023-8037PR, přiznal žalobci za hodnocené období doplatek služebního příjmu ve výši 17.469 Kč. V rozhodnutí uvedl, že žalobce byl v rozhodném období velen do služby jako vrchní inspektor strážní služby

pokračování

v rozsahu 1.495 hodin, přičemž podrobně rozepsal jednotlivá období a počet takto odsloužených hodin, což zjistil z denních rozkazů. Ze zrušujícího rozsudku vyplynulo, že žalobci má být přiznán základní tarif odpovídající 6. tarifní třídě v obdobích, kdy skutečně vykonával činnost vrchního inspektora strážní služby. Proto tak učinil. Správní orgán I. stupně nesouhlasil s žalobcem, že mu základní tarif měl být doplacen vždy za celý kalendářní měsíc, nikoliv jen za konkrétní dny. To ze zrušujícího rozsudku dle správního orgánu I. stupně nevyplývá. Bylo by nespravedlivé, aby žalobce dostal vyšší služební příjem také ve dnech, kdy nevykonával náročnější činnost, za kterou dle rozsudku NSS vyšší služební příjem náležel.

[7] Odvolání žalobce žalovaný zamítl v záhlaví označeným rozhodnutím. Žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně ohledně toho, že žalobci měl být poskytnut doplatek základního tarifu pouze za dny, kdy skutečně zastupoval vrchního inspektora strážní služby. Dle zrušujícího rozsudku měl být žalobci doplacen základní tarif za relevantní období, jímž se dle kontextu rozsudku rozumí dny, kdy žalobce zastupoval vrchního inspektora strážní služby. Výklad žalobce je dle žalovaného příliš extenzivní a stírá rozdíl mezi pozicemi inspektora strážní služby a vrchního inspektora strážní služby.

[8] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou ke krajskému soudu, který žalobu nadepsaným rozsudkem zamítl. Krajský soud potvrdil názor žalovaného, že žalobci měl být vyplacen služební příjem pouze za dny, kdy skutečně zastupoval vrchního inspektora strážní služby. Správní orgány podrobně popsaly, jak dospěly k částce, kterou žalobci přiznaly, a z jakých podkladů vycházely.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[9] Rozsudek krajského soudu napadá žalobce (dále jen „stěžovatel“) **kasační stížností**. Stěžovatel namítá, že v rozhodnutích krajského soudu i správních orgánů byly nesprávně aplikovány právní předpisy i závazný právní názor NSS. Domnívá se, že zákon konstruuje tarifní třídu jako znak služebního místa, nikoliv jako proměnlivou veličinu odvislou od denního „výseku“ faktické činnosti. Základním účelem tarifních tříd je kategorizace služebních míst podle složitosti, odpovědnosti a namáhavosti jako celku. Povinnost, aby stěžovatel v době nepřítomnosti vrchního inspektora plnil jeho úkoly, se stala požadavkem kladeným na výkon služby na daném místě, který měl odpovídat tarifnímu zařazení a služebnímu příjmu 6. tarifní třídy. Krajský soud se nevypořádal s otázkou, zda je přípustné stanovit doplatek služebního příjmu podle jednotlivých hodin výkonu činnosti vyšší tarifní třídy, resp. pominul též žalobní námitku, že žalovaný nevysvětlil metodiku, dle níž dospěl k závěru o tom, že stěžovatel vykonával službu odpovídající 6. tarifní třídě právě v jím stanovených dnech a z jakých podkladů vyšel. Náprava byla redukována na úzce vymezené časové úseky, které správní orgán jednostranně vybral bez řádného odůvodnění a které krajský soud přijal bez adekvátní kontroly.

[10] Žalovaný navrhl ve svém **vyjádření** kasační stížnost zamítnout. Uvedl, že napadená rozhodnutí plně vycházejí ze závěrů NSS a jsou přezkoumatelně odůvodněna. Postup výpočtu stanovení doplatku ke služebnímu příjmu má oporu v jednotlivých denních rozkazech, které jsou součástí správního spisu. K uvedeným dokumentům se stěžovatel mohl vyjádřit před vydáním rozhodnutí a dále mohl nahlédnout do správního spisu, čehož nevyužil.

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním formálních podmínek kasační stížnosti. Konstatoval, že kasační stížnost je přípustná. Napadený rozsudek proto NSS přezkoumal v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů. Nezjistil vady, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve věnoval namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Absence této vady je totiž podmínkou pro věcný přezkum dalších kasačních námitek (např. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105). Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury NSS zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[14] Rozsudek krajského soudu stěžovatelem namítanými vadami, které by způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, netrpí. Ač je rozsudek velmi stručný a podstatná část jeho argumentační části je tvořena citací zrušujícího rozsudku NSS, krajský soud přesto srozumitelně reagoval na podstatu žalobních námitek uplatněných stěžovatelem. Zejména v bodě 15 s odkazem na zvýrazněné části citace zrušujícího rozsudku krajský soud vysvětlil, proč má za to, že stěžovateli náleží doplatek odpovídající rozdílu mezi 5. a 6. tarifní třídou za odsloužené směny, v nichž byl dle denních rozkazů povinen zastupovat vrchního inspektora strážní služby, a v bodě 16 pak dále vypořádal stěžovatelovu argumentaci, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, jak správní orgány stanovily částku doplatku stěžovateli, s tím, že tento postup správních orgánů odpovídá obsahu správního spisu.

[15] Vzhledem k závěru, že důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn, zabýval se NSS dále meritem věci. Podstatou námitky stěžovatele je, že v napadeném rozhodnutí došlo k chybnému vymezení relevantního období, za které stěžovateli náleží doplacení služebního příjmu (toto nemělo být vymezeno směnami, v nichž zastupoval vrchního inspektora strážní služby, nýbrž celými měsíci, v nichž k tomuto zastupování docházelo).

[16] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že ve zrušujícím rozsudku uvedl, že je třeba stěžovali přiznat doplatek služebního příjmu za relevantní období, v nichž došlo k faktickému výkonu služby vrchního inspektora strážní služby. NSS však ve zrušujícím rozsudku výslovně neuvedl, jak konkrétně má být toto období vymezeno. Žalovaný po

pokračování

zrušení jeho původního rozhodnutí posoudil, ve kterých konkrétních směnách docházelo k faktickému výkonu činností, za který měl stěžovatel obdržet služební příjem odpovídající 6. tarifní třídě, a za tyto směny v posuzovaném období služební příjem odpovídající rozdílu mezi 6. a 5. tarifní třídou doplatil.

[17] Postup správních orgánů lze považovat za správný, jelikož v období od listopadu 2015 do října 2018 (s výjimkou doby od 15. 12. 2017 do 31. 5. 2018), za které požadoval doplatek služebního příjmu, stěžovatel vykonával činnosti, za které náleží služební příjem odpovídající 6. tarifní třídě, v konkrétně vymezených směnách. Tyto směny byly zjištěny na základě denních rozkazů týkajících se stěžovatele. Nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že je třeba v posuzovaném případě vykládat znění § 116 zákona o příslušnících ve spojení s § 114 odst. 1 téhož zákona tím způsobem, že by stěžovateli měl být služební příjem odpovídající 6. tarifní třídě doplacen v částkách odpovídajících měsíčním obdobím. V případě, že by správní orgány zvolily tento stěžovatelem navržený způsob výpočtu, byl by stěžovatel odměněn za službu, která odpovídá 6. tarifní třídě, i za směny, kdy takovouto službu nevykonával, nýbrž vykonával v souladu se svým služebním zařazením službu, za níž náleží 5. tarifní třída. Tím by došlo k doplacení služebního příjmu nikoliv v relevantních obdobích, v nichž stěžovatel vykonával činnosti, za kterou měl obdržet služební příjem odpovídající 6. tarifní třídě, jak bylo vysloveno ve zrušujícím rozsudku (viz zejm. jeho body 33 a 34). Současně by tím došlo také k ne hospodárnému nakládání s veřejnými prostředky určenými na služební příjmy.

[18] S výjimkou období od 15. 12. 2017 do 31. 5. 2018, kdy byl stěžovatel zařazen do 6. tarifní třídy, byl stěžovatel v období od listopadu 2015 do října 2018, v konkrétních případech na základě denních rozkazů velen jako vrchní inspektor strážní služby, zatímco v ostatních případech vykonával službu na místě inspektora strážní služby. Služební místo stěžovatele tedy spočívalo ve výkonu inspektora strážní služby. Uvedené místo náleží do 5. tarifní třídy. V případě, že byl stěžovatel na základě denního rozkazu velen jako vrchní inspektor strážní služby, byl mu za každou takovouto směnu správně doplacen služební příjem ve výši, která odpovídá 6. tarifní třídě. Krajský soud tak korektně aplikoval závěry zrušujícího rozsudku tak, že žalobci měl být doplacen služební příjem pouze za relevantní období, jimiž jsou směny, kdy skutečně zastupoval vrchního inspektora strážní služby. Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, proč by stěžovateli měl být doplacen rozdíl služebního příjmu též za směny (v rozhodném období tvořící přibližně dvě třetiny ze směn sloužených stěžovatelem), v nichž stěžovatel vykonával službu výlučně v souladu se svým služebním zařazením jako inspektor strážní služby, které odpovídá 5. tarifní třídě. To by bylo v rozporu s požadavkem na respektování principu fakticity, který byl zdůrazněn ve zrušujícím rozsudku NSS. Takové pojetí by bylo též v rozporu s principem spravedlnosti, kdy by nárok na stejný doplatek měl příslušník, který zastupoval příslušníka s vyšším tarifním zařazením např. pouze v jediné směně v daném měsíci, jako ten příslušník, který jej zastupoval v průběhu celého měsíce. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že se krajský soud i správní orgány řídily závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku.

[19] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele ke způsobu výpočtu doplacení služebního příjmu. Ze správního spisu vyplývá, že doplacení bylo provedeno na základě výpočtu provedeného správním orgánem, který vychází z denních rozkazů obsažených ve správním spisu. Správní orgán ve svém rozhodnutí srozumitelně odůvodnil způsob výpočtu a vypořádal se s námitkami stěžovatele (srov. str. 10-11

rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a str. 8 rozhodnutí žalovaného a odkaz na tabulku „Výpočet služebního příjmu k doplacení – X“). Krajský soud se tedy s touto námitkou ve svém rozhodnutí vypořádal správně.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[21] Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2026

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu